

» *Wiking X* ». Dir. Bareklind filmar.

Med » *Wiking X* » runt Skandinavien.

Den 20 juli 1925, en het och åskfylld dag, startade en motorbåt från kajen vid Grand Hotell i Stockholm. Båten hette »*Wiking X*». Besättningen ombord kunde indelas i tre grupper. Till den första, »gubbarna», hörde regissören, dir. Carl Bareklind samt undertecknad; till den andra gruppen, »pojkar», räknades filmfotograf Carl Halling och skeppskorrespondenten, författaren Ragnar (Raggen) Holmström. Den tredje gruppen omfattade endast Jocke. Jocke var varken »gubbe» eller »pojke», utan en grönapa och av randiga skäl måste han utgöra en grupp för sig.

Den 3 november 1925, en mulen och gråkall dag, som tydligt förberedde den tidiga vinterns ankomst, återkom »*Wiking X*» till Stockholm efter sin långtur Skandinavien runt. Visserligen inte så skinande av nyfennissning, som vid starten 3 ½ månader tidigare, men i betraktande av våra öden och upplevelser å den mellanliggande tiden bör det dock ej förvåna, att vi kommo i hamn litet skamfilade vad *båten* beträffar. *Besättningen*, som dock ej kunde sägas på minsta sätt vara skam-

På Tylön i storm.

filad, hade hissat signalstället i glädjen över att åter vara hemma efter en lyckligt fullbordad tripp.

Som totalomdöme om resan kan sägas, att det i början var bra nog varmt, men mot slutet något för kallt. Därmed har jag på intet sätt överdrivit. Dock kom kylan icke över oss som en överraskning — lyckligtvis — utan så småningom, så att vi hunno vänja oss vid den. Trots denna icke utan obehag förvärvade vana blev dock kölden i längden besvärande. Fullt arktiska kände vi oss, då »*Wiking X*» nödgades avlägga isbrytareprov på Norrlandskusten. Inom parentes vill jag omnämna, att resultatet av provet utvisade, att svenskt stål utan tvivel bättre lämpar sig för isforcering än mahogny.

Värst av kölden led Jocke. Visserligen hade han päls, men den hade han oförständigt nog haft på sig hela färden, även när det var som varmast, och därmed skämt bort sig. Nu satt han där, hopkrupen och huttrande, nödortoftigt värmande sig på den i hans bur placerade reservlantunan, som han höll i famnen, misslynt och arg, men alltför valhant för att ens med någon av sina fyra händer kunna ge utlopp åt sin ilska, något som han minsann annars aldrig underlät (fråga Holmström). Men även hettan hade sina besvärligheter. Vis-